

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๖๑

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00061

๖๑...

ส่งท่านพระครูแล้ว พันโทวิชญ์ก็กลับไปทำงาน เพราะลามาครึ่งวัน
ที่กุฏิ นายขุนทองกำลังนั่งคุยประจ้อประแจกับชายหญิงคู่หนึ่ง ครั้นเห็นหน้าชัดเจน
จึงได้รู้ว่า คนคู่หนึ่งคือหลานชายและหลานสะใภ้ของท่านนั่นเอง

เมื่อคนทั้งสองก้มลงกราบท่านเรียบร้อยแล้ว นายจ้อยก็เอ่ยทักขึ้นว่า “หลวงหน้า
สบายดีหรือครับ เห็นเจ้าขุนทองมันว่าหลวงหน้าตกกระไดขาหัก จริงหรือเปล่าครับ”

“เอ็งว่าจริงหรือเปล่าเล่า” ท่านย้อนถามคนเป็นหลาน

“ไม่รู้ซีครับ ก็เห็นหลวงหน้าเดินปกติดีอยู่” นายจ้อยตอบ

“แต่ก็ปวดนะครับ หลวงพ่อท่านบอกผมว่า ท่านปวดเกือบตลอดเวลา แต่ที่พี่เห็นว่า
ปกติเพราะท่านใช้คาถา “พระโมคคัลลาน์ประสานกระดูก” นายสมชายบอกกล่าว หลังจากที่ได้
ได้ทักทายคนทั้งสองด้วยการ “ไหว้” แล้ว

“อ้อ ยังงั้นหรือหรือ แล้วหลวงหน้าไม่ไปหาหมอหรือครับ”

“ผู้พี่จะไปหา แต่หลวงพ่อท่านไม่ยอม ท่านบอกว่า ต้องการจะชดใช้กรรม อีกเดือน
เดียวก็จะหายเป็นปกติ” ศิษย์วัดตอบอีก นายจ้อยรู้สึกไม่พอใจในที่นายสมชายตอบคำถามแทน
ท่านพระครู เขาอุตสาห์ลงท้ายด้วย “ครับ” ก็เพราะต้องการจะให้ท่านตอบ

“คุณรู้ได้ยังไงว่า อีกเดือนเดียวจะหาย” คราวนี้เขาถามชายหนุ่มและไม่มี “ครับ” ลง
ท้าย

“หลวงพ่อท่านบอก” คนตอบไม่ยอมลง “ครับ” เช่นกัน

“อ้าว โยมเขาไปไหนเสียล่ะ ท่านเจ้าของกุฏิถามหาอาจารย์ชิต เมื่อไม่เห็นเขาอยู่ ณ
ที่นั่น

“ไปเดินจงกรมอยู่หน้าโบสถ์ล่ะ เขากระซิบบอกหนูว่ารู้สึกเกรงใจมูกของพี่จ้อยกับพี่
จุก” นายขุนทองเป็นคนตอบ

“แล้วเอ็งจัดการให้เขากินข้าวกินปลาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วล่ะ พ่อเขาคิม พี่จุกกับพี่จ้อยก็มาถึง เขาก็ไปหน้าโบสถ์”

“ลมอะไรหอบเอ็งสองคนมาล่ะ แล้วนี่กินข้าวกินปลาแล้วหรือยัง” ท่านถามสองสามีภรรยา

“ยังเลยจะหลงหน้า ฉันก็รู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน พี่จ้อย เราไปกินข้าวกันก่อนดีไหม” นางจุกชวนสามี ท่านพระครูจึงว่า

“พากันไปกินให้อิ่มท้องเสียก่อน เรื่องอื่นไว้ค่อยคุยกันทีหลัง จะค้างไหมเล่า”

“คงไม่ค้างหรอกหลงหน้า ผมจะเอารถมาให้หลงหน้าช่วยเจิม ผมออกรถใหม่แล้วครับ” คนเป็นหลานบอกอย่างภาคภูมิใจ

“ยังงั้นหรือ ไปรวยอะไรมาล่ะ”

“ผมไม่ได้รวยหรอกครับ เงินจุกเขา”

“เอ็งถูกรางวัลที่หนึ่งหรือไงจุก” ท่านสัพยอกคนเป็นหลานสะใจ หากหล่อนกลับยอมรับหน้าตาเฉยว่า

“จะหลงหน้า เรื่องมันประหลาดมาก เตียวกินข้าวอิ่มแล้ว ฉันจะเล่าให้หลงน้ำฟัง ไปกันเถอะพี่จ้อย” คนทั้งสองลุกออกไปแล้ว ท่านพระครูจึงถามนายขุนทองว่า

“แล้วเอ็งล่ะ กินแล้วหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วล่ะหลงลุง ตอนหนูไปเอามาให้อาจารย์เขา หนูก็อดใส่ท้องตัวเองให้เต็มเสียก่อน” หลานชายตอบ

“การกินการอยู่ ใครไม่สู้พ่อ” นายสมชายเปรยขึ้น

“การพายการถ่อ พ่อไม่สู้ใคร” นายขุนทองต่อให้ แล้วอธิบายว่า “พ่อ” ในที่นี้หมายถึงพี่นะ เพราะพี่เป็นผู้ชาย ถ้าพี่จะว่าหนู ต้องใช้คำว่า “แม่” ถึงจะถูก”

“ขนาดนั้นเชียว” นายสมชายเข้

“ใช้สิ ว่าแต่ว่าพี่ไม่หิวหรอก น่าจะไปกินพร้อมกับพี่จ้อยกะพี่จุกเขา”

“ข้ายังอิ่มแป้ออยู่เลย อาหารบ้านงานเขาร่อย ๆ ทั้งนั้น แล้วข้าก็หิวด้วย เลยว่าชะท้องกางไปเลย”

“เอาละ เป็นอันว่าเอ็งสองคนอิ่มหมีพื้มกันดีแล้ว ทีนี้ฟังข้า ตั้งใจฟังให้ดีนะ”

“ครับ”

“ฮะ” คนทั้งสองรับปาก ท่านพระครูจึงว่า

“เอาละ ประเดี๋ยวข้าจะขึ้นข้างบน ถ้าสองคนนั้นมา ก็ให้ขึ้นไปคุยกับข้าข้างบน แล้ว ขุนทอง เอ็งไปตามโยมเขามาปฏิบัติข้างในนี้ ส่วนสมชาย เธอจัดการทำความสะอาดกุฏิชั้น บนให้เรียบร้อย จัดข้าวของเสียใหม่ ฉันทคงจะอยู่แต่ข้างบนจนกว่าข้าจะหายเป็นปกติ จะไม่ ลงมาข้างล่าง ยกเว้นเวลาถ่ายหนักถ่ายเบา”

“แล้วเวลาสร่งน้ำล่ะครับ”

“ฉันทก็จะต จะใช้เช็ดตัวแทน หรือไม่ก็สร่งตอนลงมาถ่าย”

“งั้นก็เหม็นแน่ซิฮะหลวงลุง ไม่อาบน้ำตั้งเดือน อยู่ได้ไง”

“ก็ทน ๆ อยู่มันไปงั้นแหละ ทำยังไงได้ละ ในเมื่อเกิดมาแล้ว หรือเอ็งจะให้ข้าทำยังไง ก็ลองว่ามา” แม้จะปวดขา หากก็ยังมิแก้อใจยั่วเย้า

“หนูก็ว่าทนอยู่ไปงั้นแหละดีแล้วดีกว่าฆ่าตัวตาย จริงไหมพี่” คนมากวียกว่า จึงย้อน ว่า

“นี่ถ้าเป็นเอง คงฆ่าไซ้ไหม ไซ้ไหม”

“เรื่องอะไร กว่าจะได้เกิดเป็นคนนั้นแสนยาก จริงไหมฮะหลวงลุง” ท่านพระครูจึง ตัดสินอย่างรำคาญ ๆ ว่า

“เอาเถอะ ๆ เลิกต่อล้อต่อเถียงกันได้แล้ว ฟังข้าพูดคนเดียวก็พอ เอ็งสองคนไม่ต้อง พูด ห้ามพูดห้ามเถียง”

“แล้วหลวงพ่อก็จะออกบิณฑบาตใหม่ครับ” เมื่อท่านไม่ให้เถียง นายสมชายจึง เปลี่ยนเป็นถาม

“นี่สมชาย ถ้ามีเวลาก็ลองไปวัด ไอ. คิว. ดูเสียบ้าง รู้สึกว่า มันจะต่ำเกินพิกัดไปแล้ว นะ”

“ครับ ถ้าผมมีเวลาจะทำตามที่หลวงพ่อบอกนะครับ” ศิษย์วัดตอบหน้าตาเฉย ท่าน พระครูมิรู้ว่าจะยกย่อนประการใด จึงนิ่งเสีย

“หลวงพ่อยังไม่ตอบคำถามของผมเลยครับ” ชายหนุ่มทวง

“เอาละ เมื่ออยากรู้ ฉันทก็จะตอบ แต่ถ้าคน ไอ. คิว. สูงหน่อย เขาจะรู้เอง แล้วก็จะไม่ ถามอย่างที่คุณถามมานี้หรอก” ท่านถือโอกาสเหน็บแนมก่อนตอบว่า

“ฉันทจะไม่ออกบิณฑบาต เพราะแม้จะลงไปสร่งน้ำ ฉันทยังไม่ลง แล้วทำไมจะต้องไป เดินเป็นกิโล ๆ การทำเช่นนั้นเป็นการทรมานตัวเองมากเกินไป เข้าข่าย “อัตรกิลมถาหุ

โยค” ที่พระพุทธองค์ทรงติเตียนว่าเป็นทางปฏิบัติที่สุโต้ง ฉันเป็นศิษย์พระตถาคต จึงต้อง
ดำเนินรอยตามพระพุทธองค์ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ เป็นอันว่า ผมจะไปนำอาหารจากโรงครัวมาถวายหลวงพ่อกุทุกเข้า
ส่วนเรื่องหนักเรื่องเบา ผมว่าหลวงพ่อก็ไม่ต้องลงมาก็ได้ ผมจะเป็นคนเทกระโถนเอง นะครับ”

“ขอบใจเธอมาก แต่ฉันคงจะไม่รบกวนเธอถึงขนาดนั้น เท่าที่มาคอยปรนนิบัติรับใช้ ก็
ขอบใจเหลือเกินแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับ ถึงคราวผมบ้าง หลวงพ่อก็ได้ช่วย หลวงพ่อย่าลืมสัญญา นะครับ ปี
หน้าฟ้าใหม่ หลวงพ่อบอกว่าผมจะได้แต่งงาน” คำบอกกล่าวนั้นกินความไปถึง “คำสินสอด-
ทองหมั้น” ที่ท่านพระครูจะช่วยอนุเคราะห์

“ผมเห็นพี่จุกเขาถือถุงสีน้ำตาลมาด้วย สงสัยจะนำปัจจัยมาถวายหลวงพ่อกุ ยังไงก็อย่า
ลืมผม นะครับ” เขาเกริ่น

“หนูด้วยอะหลวงลุง แล้วหนูก็เป็นญาติกะพี่จ่อยเขาด้วย เพราะฉะนั้นก็ไม่ควรจะได้
น้อยกว่าพี่สมชายเขา” คนทั้งสองต่างตั้งความหวัง

“เอ็งจะเอาเงินไปทำอะไร” ท่านถามคนเป็นหลาน

“ตัดผมแล้วก็ซื้อเสื้อ กระโปรง รองเท้าชั้นสูง” นายขุนทองตอบด้วยไฟฝันอยากได้มา
นาน

“น้อย ๆ น้อย ถ้าเอ็งจะเอาไปซื้อสิ่งเหล่านี้ ข้าไม่ให้เอ็งหรอก ที่ให้มาอยู่ด้วย ก็เพื่อ
จะให้เอ็งเป็นผู้ชายเต็มตัว” ท่านพระครูว่า

“แต่หนูอยากเป็นผู้หญิงเต็มตัวมากกว่า” หลานชายทำกระเจ้ากระงอด

“เจ้าขุนทอง” ท่านพระครูเรียกชื่อหลาน ด้วยเสียงหนัก ๆ

“ขา” หลานชายตัวดีขานรับเสียงใส

“นี่ข้าขอร้องเถอะนะ ข้ากำลังปวดขา อย่าให้ต้องมาปวดหัวอีกเลย เธออีกคน” ท่าน
หันไปเล่นงานนายสมชาย

“ร่วมมือกันทำให้ฉันปวดหัวดีนัก จะไปไหนก็ไปเถอะไป ฉันไม่อยากจะเห็นหน้าพวก
เธอ”

“ก็หลวงพ่อกุให้ผมทำความสะอาดกุฏิชั้นบน แล้วผมจะไปไหนได้ล่ะครับ” นายสมชาย
ยังยั่ว

“หนูก็เหมือนกัน หลวงลุงให้คอยดูว่า ถ้าพี่สองคนเขามา ให้เขาขึ้นไปหาหลวงลุงข้างบน แล้วก็ให้ไปตามอาจารย์เขามาปฏิบัติข้างในนี้ แล้วหนูจะไปไหนได้ล่ะฮะ” ประโยคท้ายเขาเลียนแบบนายสมชาย

“งั้นก็ทำหน้าที่กันไป หยุดพูดได้แล้ว ข้าซั๊กจะเวียนหัวเต็มแก่แล้ว ข้าจะขึ้นข้างบนละ” แล้วท่านจึงค่อย ๆ ลุกจากอาสนะ รู้สึกปวดที่ขาข้างขวาเป็นกำลัง นายสมชายกับนายขุนทองจะช่วยพยุง ท่านก็ว่า “ไม่ต้อง ข้าไปเองได้” แล้วท่านก็เดินขึ้นชั้นบนอย่างเชื่องช้า ในใจนั้นกำหนด “ปวดหนอ ปวดหนอ” เกือบตลอดเวลา

เรื่องที่ท่านพระครูตกบันไดขาหักแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว โดยนายขุนทองเป็นผู้กระจายข่าว พระสงฆ์องค์เณรตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาที่อาศัยอยู่ในวัดป่ามะม่วง ต่างพากันห้วงโยท่าน

ครั้นทราบจากคนกระจายข่าวว่า ท่านยังคงปฏิบัติกิจนิมนต์ได้ พวกเขาก็โล่งใจและคอยหาโอกาสมากราบเยี่ยม เมื่อเห็นท่านกลับมา จึงพากันมาที่กุฏิ ด้วยความเป็นห่วงคนกระจายข่าวจึงต้องขึ้นไปรายงานให้ท่านทราบ

“ลงไปบอกเขาว่า ข้าขอบใจที่เป็นห่วง ข้าไม่เป็นอะไรมาก แล้วก็ขอโทษที่ไม่ได้ลงไปให้พบ ครั้นจะให้มาพบข้างบน ก็ไม่มีที่จะให้หนึ่ง ขอให้ทำหน้าที่ของตัวเองไป ใครมีปัญหาอะไร ก็ให้ไปปรึกษาพระมหาบุญหรือพระบัวเหี่ยวก็ได้” ท่านเจ้าของกุฏิสั่งการ

“แล้วถ้าหลวงพี่สององค์นี้ท่านไม่สามารถแก้ปัญหาก็ให้เขาได้ล่ะฮะ”

“ก็ให้เขารอถามข้า ถ้าไม่ด่วนมาก ก็บอกเขาว่าให้ข้าหายเสียก่อน แต่ถ้าเป็นเรื่องด่วน ข้าก็อนุญาตให้เขาขึ้นมาพบเป็นกรณีพิเศษ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วฮะ”

“งั้นก็ลงไปบอกเขาได้แล้ว” หนุมวัยยี่สิบเอ็ดจึงลงมาแจ้งแก่ภิกษุสามเณร และอุบาสกอุบาสิกา ที่นั่งรออยู่เต็มกุฏิชั้นล่าง คนทั้งหมดรับทราบ และพากันกลับ ยกเว้นพระบัวเหี่ยวซึ่งลุกขึ้นไปจืด ๆ จ้อง ๆ อยู่ที่ตู้พระไตรปิฎก ครั้นเห็นคนอื่น ๆ ไปกันหมดแล้ว จึงบอกนายขุนทองว่า

“อาตมามีเรื่องด่วน ช่วยไปบอกหลวงพ่อว่า อาตมาขอเข้าพบเป็นกรณีพิเศษ” นายขุนทองจึงต้องขึ้นไปรายงานอีกครั้ง

“ถ้าอย่างนั้น ก็ลงไปบอกให้ขึ้นมาได้” ท่านพระครูกล่าวอนุญาตประเดี๋ยวนึง ภิกษุวัยยี่สิบเจ็ดก็เดินเข้าเข้ามากราบท่านสามครั้ง แล้วนั่งในที่นั่งสมควร ประนมมือกล่าวว่า

“พระเดชพระคุณหลวงพ่อกี่เคารพอย่างสูง กระผมพระบัวเหี่ยวขอกราบขอบพระคุณที่ท่านอนุญาตให้เข้าพบเป็นกรณีพิเศษขอรับ” แล้วจึงเอามือลง ท่านพระครูนี่ก็เข้าใจว่า ความเจ็บปวดนั้นลดลงไปเกือบครึ่ง จึงถามยิ้ม ๆ ว่า

“ไม่ได้เจอกันหลายวัน เธอพูดเก่งขึ้นเยอะ ไปเรียนมาจากใครล่ะ”

“จากพระมหาบุญครูหนึ่ง แล้วก็เรียนรู้อย่างตัวเองอีกครั้งหนึ่งขอรับ” คนถูกชมยิ้มหน้าบานก่อนตอบ

“ดีมาก แสดงว่าเธอเป็นคนชอบชวนหาความรู้ ทั้งจากผู้อื่นและค้นคว้าด้วยตนเอง เรียกว่าดิ้นทั้งขึ้นทั้งล่อง” ท่านพระครูชมอีก คราวนี้ภิกษุหนุ่มยิ้มแก้มแทบปริ เพราะปีติยินดีในคำชมนั้น

“แต่ในด้านการปฏิบัติ รู้สึว่าจะย่อหย่อนลงไปนะ มีอย่างที่ไหน พอฉันชม ก็ดีอกดีใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสจนลืมกำหนด “ดีใจหนอ” แสดงว่า “จิตยังหวั่นไหวในโลกธรรม” ชมอยู่หยก ๆ ท่านก็เปลี่ยนเป็นติเสียดแล้ว พระบัวเหี่ยวหุบยิ้มลงทันใด พร้อมต่อว่าต่อขานพระอุปัชฌาย์

“แหม หลวงพ่อ ผมเคยได้ยินคำพังเพยเขาว่า “ตบหัวแล้วลูบหลัง” แต่หลวงพ่อลูบหลังแล้วตบหัว จนผมตั้งตัวไม่ติด นึกแล้วเชื่อว่าจะต้องมีอะไรผิดปกติ แล้วก็จริง ๆ” นายสมชายกำลังทำความสะอาดพื้น และจัดข้าวของอยู่ ได้ยินการสนทนามาตั้งแต่ต้น เลยอมยิ้มไปทำงานไป ชายหนุ่มนึกขำในใจ “ดูเอาเถอะ เราแซวหลวงพ่อ หลวงพ่อกลับไปแก้แค้นเอา กับหลวงพี่ แล้วนี่หลวงพี่จะไปแก้แค้นใครต่อกี่ไม่รู้” ชายหนุ่มเฝ้าพะวงสงสัย

“แล้วตอนนี้ตั้งตัวติดหรือยัง จะต้องใช้เวลาซักกี่นาที กี่ชั่วโมง” พระอุปัชฌาย์ยั่วอีก ตั้งแต่รู้ว่าพระบัวเหี่ยวเคยเป็นน้องชายของท่านในอดีตชาติ ความรู้สึกอยากยั่วเย้าก็มีมากขึ้น ภิกษุหนุ่มไม่ตอบ หากตั้งจิตกำหนด “ตั้งตัวหนอ ตั้งตัวหนอ” สักครูก็รายงานว่า

“เอาละครับ ผมพร้อมแล้ว ขอกราบเรียนเชิญพระเดชพระคุณหลวงพ่อสอบอารมณ์ได้เลย” พระบัวเหี่ยวประชด ความจริงท่านมิได้มาเพื่อการนี้

“เรื่องสอบอารมณ์พักไว้ก่อน แต่ฉันอยากรู้ว่า เธอมีธุระอยากพบฉันเรื่องอะไร” คำถามของพระอุปัชฌาย์ ทำให้พระบัวเหี่ยวนึกขึ้นได้ จึงว่า

“แหม ผมมัวแต่พูดเรื่องอื่นเสียเพลิน เกือบลืมเรื่องสำคัญที่จะมาเรียนถาม คือผมอยากทราบว่า หลวงพ่อขาหักแล้วทำไมยังปฏิบัติกิจนิมนต์ได้ ผมเป็นห่วงมาก แล้วหลวงพ่อก็คงไปหาหมอหรือเป่าครับ” ท่านพระครูจึงต้องเล่าเรื่องทั้งหมดให้ภิกษุหนุ่มฟังแล้วสรุปแบบยาว ๆ ว่า

“กรรมเก่าต้องใช้หนี้ทั้งนั้น แต่กรรมใหม่อย่าไปสร้าง กรรมที่ฉันพูดถึงนี้ หมายถึงเฉพาะ อุกุศลกรรมเท่านั้นนะ คนที่สร้างกรรมไว้แล้ว เมื่อสำนึกได้ก็ต้องยอมรับใช้ ยอมรับผิด กรรมเก่านั้นไม่มีอะไรที่จะแก้ได้ เพราะมันทำไปแล้ว ผ่านไปแล้ว หน้าที่ของเราคือต้องชดใช้ ต้องใช้กรรมนะ”

“เราทำบุญเพื่อล้างบาปไม่ได้หรือครับ เช่นเราเคยทำบาปไว้ในอดีต ปัจจุบันเราก็ทำบุญลบล้าง” ภิกษุหนุ่มถาม

“อะไรกันบัวเฮียว นี่เธอมาขมาตั้งหลายเดือนแล้วนะ ทำไม่ถึงถามอะไรเป็น ๆ ยังงี้ ฉันก็นึกว่าเธอก้าวหน้าไปถึงไหน ๆ แล้ว ที่แท้ก็ยังเหมือนเดิม”

“เหมือนเดิมอย่างไรครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าถามกลับ

“ก็ไม่ก้าวหน้านะซี ยังอยู่กับที่ตามเดิม”

“แหม หลวงพ่อครับ การปฏิบัติธรรมให้ได้ผลนั้น มันต้องตั้งหลักให้ดี ๆ ที่ผมไม่ก้าวหน้าเพราะยังไม่มั่นใจนะครับ ขอเวลาตั้งหลักอีกหน่อยเถอะครับ ผมให้สัญญาว่า จะไม่ทำให้หลวงพ่อดีต้องเสียชื่อในฐานะที่เป็นพระอุปัชฌาย์ของผม”

“ตกลง ฉันจะยอมเชื่อเธออีกสักครั้ง อีกครั้งเดียวเท่านั้นนะ”

“ครับผม และเมื่อหลวงพ่อดีเชื่อผมแล้ว ก็โปรดตอบคำถามผมด้วยว่า เราทำบุญเพื่อล้างบาปได้หรือไม่”

“ดูเหมือนฉันจะเคยพูดเรื่องนี้กับเธอไปแล้วนะ แต่เอาเถอะไม่เป็นไร ฉันจะอธิบายซ้ำอีกก็ได้ว่า เราทำบุญล้างบาปไม่ได้ นี่เป็นกฎตายตัวเลยนะ บุญก็ไปตามบุญ บาปก็ไปตามบาป เหมือนน้ำกับน้ำมัน ย่อมเข้ากันไม่ได้จะนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น ผมก็คงต้องชดใช้กรรมที่ฆ่าวัวฆ่าควาย ที่ผมมาปฏิบัติกรรมฐานนี้ ผมนึกว่าจะล้างบาปได้” พระภิกษุหนุ่มพูดเสียงเซร่า และรู้สึก “จิตตก” ขึ้นมาทันที

“อย่าให้จิตตก ตั้งสติไว้ ดูฉันเป็นตัวอย่าง ฉันก็กำลังใช้กรรมอยู่นี่ไง ฉันเคยบอกเธอแล้วใช่ไหมว่า กรรมของฉันนั้นหนักกว่าของเธอหลายเท่าหนัก ของเธอนะไม่ถึงกับตาย แต่ของฉันตายยังเขียดเลยแหละ” ท่านตั้งใจจะให้คนฟังรู้สึกขำ หากพระบัวเฮียวก็ขำไม่ออก ท่านพระครูจึงปลอบอีกว่า “ไม่ดีหรือ เธอใช้กรรมให้หมด ๆ ไปเสียในชาตินี้ ดีกว่าไปใช้ในรกอเวจี ถ้าเธอปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด เธอจะไม่ต้องไปเกิดในอเวจिनรกอย่างแน่นอน ไฟนรกนั้นทำนว่าร้อนแรงกว่าไฟในโลกมนุษย์หลายเท่าหนัก”

“หลวงพ่อดีไปเห็นมาหรือครับ”

“ฉันไม่ตอบดีกว่า เอาไว้ให้เธอรู้เอาเองจากการปฏิบัติ แต่ก็ขอยกตัวอย่างให้ฟังนะ แล้วเธอไปเปรียบเทียบเอาเอง อยากรู้ไหม”

“อยากครับ” พระหนุ่มตอบ นายสมชายเองก็เงยหูฟังด้วยความสนใจ ท่านเจ้าของกุฏิ จึงหยิบยกเรื่องราวของพระเถระรูปหนึ่ง มาเล่าว่า

“ในครั้งพุทธกาล พระโสมสภาคเถระ ท่านหนึ่งเจริญกรรมฐานอยู่ภายนอกที่จंगกรม อากาศขณะนั้นร้อนอบอ้าวเพราะเป็นฤดูร้อน ท่านหนึ่งอยู่ ณ ที่ตรงนั้น จนเหงื่อไหลออกมา จากรักแร้ทั้งสองข้าง ก็ไม่ยอมลุกไปไหน พวกลูกศิษย์ได้มาอาราธนาให้ไปนั่งในที่ร่ม ซึ่ง อากาศร้อนน้อยกว่า ท่านบอกลูกศิษย์ว่าที่ต้งนั่ง ณ ที่นั้น เพราะกลัวความร้อน แล้วนั่ง พิจารณาอเวจีจนรกอยู่ ท่านเคยตกนรกอเวจีมาแล้วหลายชาติ จึงเห็นว่า ความร้อนของแดน นั้นยิ่งน้อยกว่าความร้อนของอเวจีจนรก ซึ่งร้อนแรงกว่าหลายร้อยเท่า ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงไม่ ลุกไปไหนและตั้งใจเจริญกรรมฐานต่อไป” พระบัวเหี่ยวฟังแล้วถึงกับขมลูก จนต้องกำหนด “ขมลูกหนอ” อยู่ชั่วครู่ แล้วจึงบอกพระอุปัชฌาย์ว่า

“หลวงพ่อกับครับ ถ้าผมระลึกชาติได้ ผมคงรู้ว่าตัวเองเคยตกนรกอเวจีมาแล้วเช่นกัน เพราะแค่ได้ยินชื่อก็ขมลูกเสียแล้ว หลวงพ่อช่วยตรวจสอบได้ไหมครับว่า ผมตกนรกอเวจีมา กี่ครั้งแล้ว”

“เหลวไหลหน้าบัวเหี่ยว เธอจะอยากรู้ไปทำไม อดีตเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว และจะไม่ คินกลับมาอีก ส่วนอนาคตก็ยังไม่ถึง ฉะนั้นเธอไม่ต้องไปพะวงทั้งอดีตและอนาคต ให้มีสติตั้งมั่นอยู่กับปัจจุบันเป็นพอ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ”

“เข้าใจแล้ว ก็ต้องทำให้ได้ ต้องทำให้ได้นะ”

“ครับผม” ภิกษุวัยยั้งยีสับเจ็ดรับคำหนักแน่น

อิมข้าวแล้ว นายจ่อยกับภรรยา ก็กลับมาที่กุฏิ เห็นอาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ จึง ถามนายขุนทองด้วยเสียงที่ค่อนข้างเบาว่า “หลวงหน้าจะลงมาก็โมง”

“ไม่ลงหรอกพี่จ่อย ขาท่านหัก ขึ้น ๆ ลง ๆ จะทำให้หายช้า”

“อ้าว ก็พี่บอกแล้วว่า จะเอารถมาเจิม ท่านน่าจะรอก่อน” นายจ่อยพูดอย่างผิดหวัง

“ขอขึ้นไปข้างบนได้ไหม ขุนทองช่วยไปบอกท่านว่า พี่ขออนุญาตขึ้นไปพบข้างบน นะน้องนะ” นางจุกปะเหลาะญาติสามี

“พี่จะเอาของในถุงนั้นไปถวายหลวงลุงหรือ” นายขุนทองถามด้วยคิดว่า สิ่งที่อยู่ในนั้น
เป็นเงิน

“ถูกแล้ว พี่ตั้งใจมาถวายท่านเทียวแหละ” ภรรยานายจ้อยตอบ

“งั้นก็ขึ้นไปได้เลยพี่ ขึ้นไปเถอะหนูนุญต” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดพูดเอาบุญเอาคุณ ด้วย
ได้โอกาส เขามั่นใจว่า จะต้องได้ส่วนแบ่งไม่มากนักน้อย..

มีต่อ.....๖๒